

ΤΑΚΗΣ ΚΟΥΦΟΠΟΥΛΟΣ

ΔΙΧΘΑ

Ο φετινός χειμώνας φύσηξε στην πόρτα μας έναν γυμνό άνθρωπο, που τον φέραμε μέσα, να μας διηγηθεί την προηγούμενη ζωή μας.

Τα πρόσωπα που παίζουν είναι μετρημένα. Και οι ρόλοι είναι μετρημένοι ν' αρκούν. Όταν ο ένας παίζει τον ένα ρόλο ο άλλος παίζει τον κατοπτρικό. Μέχρι να καταρρεύσουν. Ανάμεσα στους ρόλους ο ένας είναι έγκυρος.

Η εξώπορτα του σπιτιού μας έβγαζε στην αρένα του
ιππόδρομου. Εκεί, ανάμεσα σε δυο αγώνες, έβγαινα να
παίξω. Το χώμα ήταν μαλακό και τα ίχνη είχαν
στραγγίσει. Πού και πού ακούγονταν φωνές...

μονά ζυγά οι κάλυκες
κάλυκες
κάλυκες,
έπερασαμ' όμορφα
ετούτη τη φορά

Πού νωρίς τα πρόσωπα γυψώνονται, και τα σώματα γέρμουν από το βάρος.

Όλοι διχοτομούνται σε κάθε απόφαση. Κι έτσι οι κόσμοι πολλαπλασιάζονται και κανείς δεν ξέρει σε ποιο κόσμο θα βρεθεί την άλλη στιγμή. Οι αποθρόσκοντες καπνοί μακριές σειρές που ενώνονται στον ορίζοντα σε μια στήλη στροβιλιζόμενη μέχρι τον ουρανό.

Με κάθιζε στα γόνατά της, μου τραγουδούσε και με χόρευε. Κι έπειτα έβαζε το χέρι μου στόν κόρφο της, γύριζε την παλάμη μου στη ρόγα της και την έτριβε. Για να μου μάθει, έλεγε, τον θείο έρωτα και τον ιερό οργασμό.

Μετρώ τα βήματά μου με αναπνοές. Όσο οι αναπνοές γίνονται κοντύτερες οι αποστάσεις μεγαλώνουν. Όταν οι αναπνοές τελειώσουν έχει ξημερώσει.

Το νυφικό της μπερδευόταν στα πόδια της. Στο ένα χέρι κρατούσε την ανθοδέσμη, με τ' άλλο χαιρετούσε. Εκείνοι την έραιναν με ρύζι. Στη σκάλα της εκκλησίας έτρεξα και την έπιασα από το χέρι να την βοηθήσω. Κατέβαινε αργά, η παλάμη της έτρεμε μέσα στη δική μου. Στο τελευταίο σκαλοπάτι ήταν πια μια μαυροφορεμένη γριά. Η παλάμη της εξακολουθούσε να τρέμει. Στο άλλο χέρι κρατούσε το πιάτο με τα κόλλυβα.

Την αναζητούσαμε ολόκληρο το πρωί. Κάποιος είπε πως την ανακάλυψε νωρίς. Κάποιος πως την είδε να μαραίνει. Όμως κανείς δεν ήταν βέβαιος, αφού δεν μπορούσε να την περιγράψει, μέσα σε ένα πλαίσιο. Το μεσημέρι πια πού να ψάξεις. Όταν μάλιστα ο κόκκινος ήλιος κατακαίει τα σωθικά.

Έπειτα από αγώνες αιματηρούς, εκείνοι που έλεγαν πως ήταν γένους θηλυκού κατείχαν το κέντρο της πόλης κι εκείνοι που έλεγαν γένους αρσενικού, τα προάστια. Ανάμεσά τους οι άφιλοι οι αφρήτορες και οι ανέραστοι.

Νέοι καλοντυμένοι, skin-heads, αναρχικοί, κοπέλες,
μάνες με μωρά στην αγκαλιά, εργάτες, κύριοι, γέροι, ο
ένας κολλητά στον άλλον, με τα χέρια τεντωμένα ψηλά
πάνω απ' τα κεφάλια, άφωνοι.

- Μη βιάζεσθε, τους φώναζε, μη σπρώχνεσθε, λάθος σας
πλη-ροφόρησαν, υπάρχει άφθονος Θεός, για όλους.

Όσοι είχαν φάει τη μερίδα τους και δεν είχαν χορτάσει,
ξαναγύριζαν. Ήταν θυμωμένοι, τους είχαν κοροϊδέψει,
τους είχαν πει πως μια μπουκιά αρκεί. Τώρα κρατούν στα
χέρια τους χατζάρια. Θέλουν να κόψουν μόνοι τους.

Από το χολ οι πόρτες οδηγούν σε διαφορετικά χαμόγελα.
Στην πρώτη πόρτα τα δύο χαμόγελα που κρέμονται
στους τοίχους σ' αποχαιρετούν, στη δεύτερη κάποιο σε
πλησιάζει, στην τρίτη κάποιο σ' ακουμπά.
Κι ανοίγοντας μετά την άλλη πόρτα, καταβροχθίζεσαι.

Είχαν μεσολαβήσει καλοκαίρια στην ακρογιαλιά, όπου φοράς το ένα φόρεμα της θάλασσας, και το άλλο φόρεμα της θάλασσας, και τα στεγνώνεις μέχρι το κόκαλο. Όσες φορές πνιγήκαμε στην άμμο αναδυθήκαμε απ' τη θάλασσα.

Καταμεσήμερο, το ξερό χώμα να τρίζει στα βήματα του
αμύμονος Αίγισθου, κι εμείς να κόβουμε, στον τροχό του
ήλιου, τα μάρμαρα σε πλάκες και να τα στρώνουμε στο
δρόμο που ανηφορίζει προς τον ναό. Από εκεί, δεν
βρήκαμε οδό διαφυγής.

Και ονόματα αναλώσιμα, μιας χρήσεως, σε στήλες,
πλάκες, τσίγκινες ταυτότητες. Και άλλα, εξίτηλα σε
ανακυκλούμενο χαρτί. Όλα οδηγημένα με το καλάμι.

Στο τέλος κάθε μέρας κλείνω ισολογισμό: θάνατοι εις
εξόφλησιν, θάνατοι εις πίστωσησιν, θάνατοι εκκρεμείς.
Κρατώ πάντα το νόμιμο ποσοστό μου

Και ανεβαίνω από το ένα σκαλοπάτι στο προηγούμενο.
Και έτσι φθάνω στην αρχή της σκάλας, και
ξεκουράζομαι, για ν' ανέβω.

Ταχύτατα ρεύματα μετεωριτών με διασταυρώνουν: μια άκρη σαγονιού μια άκρη μύτης, ένα αυτί, χειραψίες μετέωρες, χειρονομίες μισές, τεμαχισμένες λέξεις, εξαρθρωμένες συλλαβές, απόηχοι, και ένα άγγιγμα χειλιών – κάποιος ήταν, κανείς δεν ήταν.

Κι ο έρωτας αναβάλλεται για εύθετους χρόνους.

Για χρόνια χώριζα τα μάτια των ανθρώπων σε ομάδες.
Ομάδες πρωινές, ομάδες του μεσημεριού, ομάδες του
απογεύματος (ομάδες για την νύχτα δεν υπήρχαν). Έτσι
γέρασα.

Όταν ανακάτεψα πάλι τα μάτια ο κόσμος γέμισε χάντρες.

Όσο πλησίαζαν σπινθήριζαν περισσότερο. Η έκρηξη γινόταν μόλις έφθαναν σε απόσταση επαγής.

Κυκλοφορούσε μέσα σε συρμάτινο κυλινδρικό κλωβό, που του κρεμόταν από τους ώμους κι έφτανε μέχρι τα γόνατα. Είχε διάμετρο ένα απλωμένο χέρι. Έτσι κανείς δε έφτανε να τον αγγίξει. Ούτε κι εκείνος έφτανε να αγγίξει κάτι. Κι όταν χρειάστηκε, κάθησε κάτω, με το κεφάλι μέσα στο κλουβί, και έκρωζε.

Από τα σύρματά του μού πέρναγε μηνύματα. Του πέρναγα κι εγώ απ' τα δικά μου.

Θα ήθελα να συναντούσα εκείνον που πορεύτηκε
αντίθετα, στην πρώτη σχάση. Να δω ποιος απ' τους δύο
ήμουν πράγματι εγώ και ποιος το σάρκινο ολόγραμμα.

Η πόρτα του σπιτιού μας έβλεπα μπροστά, τα παράθυρα πίσω. Εμείς στη μέση, σε ασφαλή απόσταση κι από τα δυο.

Ύστερα ήρθαν γητευτές και ιεροφάντες και αραδιάζαν λέξεις. Κι όλοι ανέβαιναν πάνω στις λέξεις, ισορροπούσαν, άλλοι δένονταν, οι πιο φιλόδοξοι σκαρφάλωναν από λέξη σε λέξη. Κι όταν, μετά από λίγο, τους ζάλιζε το ύψος, κατακρημνίζονταν.

Περνούσε ανάμεσα στους στίχους, με μια κουκούλα στο κεφάλι, και έδειχνε. Και τότε οι λέξεις έπεφταν και σκέπαζαν -κι ήταν αδύνατον να διακρίνεις ίχνος κορμιού. Κι οι στίχοι συνεχώς αραίωναν και μίκραιναν, μέχρι που έμεινε ένας στίχος μία λέξη κανείς.

Στο τέλος, ξάπλωσα στο κρεβάτι να μετρηθώ. Πρώτα με διάφορες αμφιέσεις. Έπειτα γυμνός. Έπειτα μόνο με τα κόκαλα.

Μέχρι που εκείνη δεν άντεξε άνοιξε το παράθυρο κι άρχισε να φωνάζει ελάτε πάρτε τον είναι τρελός.